

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **D. O.**, narozené X. X. XXXX, státní příslušnost Mongolsko, v řízení zastoupené Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 6. 2010, č. j. MV-45745/VS-2010**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 6. 2010, č. j. MV-45745/VS-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.904,-Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 6. 2010, kterým zamítnul rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 2. 2010, č.j. OAM-8306-14/TP-2009 o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně vytýká žalovanému, že ji ve smyslu § 93 odst. 1 ve vazbě na § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. nevyzval k odstranění nedostatků, které spočívaly v absenci odůvodnění podaného odvolání, jak je stanoveno v § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č.j. 9 As 61/2009-63.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí s tím, že na základě rozkladu podaného právním zástupcem žalobkyně byly posouzeny veškeré ve věci relevantní skutečnosti. Poukázal na to, že rozklad proti rozhodnutí byl vypracován advokátem žalobkyně, tedy osobou odborně zdatnou s předpokladem znalosti právních předpisů. Žalovaný tedy neviděl nutnost činit v daném případě podrobnější poučení ve smyslu § 4 odst. 2 s.ř..

Soud ve věci samé rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním úřadem soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti: žalobkyně podala dne 21. 9. 2009 žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, která odůvodňuje závěr, že nepřetržitost pobytu žadatelky ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců nebyla zachována a tím nebyla splněna ani celá podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území ve smyslu toho ustanovení. Bylo zjištěno, že žadatelka na území ČR pobývala od 19. 7. 2004 do 31. 5. 2005 na základě uděleného víza k pobytu na 90 dní za účelem zaměstnání a dále od 1. 6. 2005 do 13. 8. 2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Žalobkyně sice zažádala dne 16. 12. 2008 o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, ale tato žádost byla zamítnuta. Následně se žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolala a to až do nabytí právní moci toho rozhodnutí přetrvávala fikce dlouhodobého pobytu. Dne 13. 8. 2009 nabylo zamítnuté rozhodnutí právní moci a tím tedy byla ukončena i fikce dlouhodobého pobytu. Žalobkyně tak od 19. 9. 2009 pobývala na území ČR bez oprávnění k pobytu a vzhledem k tomu, že o povolení k trvalému pobytu zažádala až 21. 9. 2009, byla narušena nepřetržitost pobytu žadatelky jako jedna z podmínek ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 18. 3. rozklad, ve kterém její právní zástupce uvedl, že rozklad blíže odůvodní do 15-ti dnů. To však neučinil a Ministr vnitra dne 30. 6. 2010 podaný rozklad zamítl, když uvedl, že v souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti důležité pro rozhodnutí. Ztotožnil se pak se závěrem Ministerstva vnitra o nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 68 odst. 1, tj. podmínky pětiletého nepřetržitého pobytu na území. Závěrem konstatoval, že v podaném rozkladu žadatelka proti zjištění ministerstva nevznesla žádné námitky.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Podle § 152 odst. 4 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání. Městský soud v Praze proto při rozhodování v tomto případě vyšel ze své ustálené rozhodovací praxe vztahující se k rozhodování o odvolání v případě, kdy účastník řízení podal odvolání blanketně.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu „musí odvolání mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu

odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal ve správním orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka“.

Z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. To znamená, že každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, když správní orgán je povinen posuzovat podání podle obsahu ve smyslu § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, musí obsahovat specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního posouzení ve věci či nesprávnost vyhodnocení skutkového stavu věci či nedostatky v dokazování. Nepostačuje proto, jestliže podané odvolání obsahuje pouze náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 správního řádu a specifikaci rozhodnutí, proti němuž směřuje jako celku (napadá je v celém rozsahu), neboť právě toliko v případě nevymezení „rozsahu“ (právě jen u této chybějící náležitosti) platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí. Na rozdíl od „rozsahu“, v němž je rozhodnutí napadáno, správní řád v uvedeném ustanovení § 82 odst. 2 ohledně odvolacích důvodů („v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo“) nestanoví žádný způsob (zákonnou fikci), jíž by bylo lze tuto chybějící náležitost „nahradit“, neboť tato tvrzení jsou ponechána v dispozici odvolatele. To ostatně vyplývá i z ust. § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.

Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, rovněž tak s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, když se pro odvolací řízení použijí obdobně ustanovení hlavy I. - IV., VI. a VII. v druhé části správního řádu, nemá-li odvolání nějakou náležitost vyplývající z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, je na místě postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že správní orgán pomůže žadateli nedostatky odstranit nebo jej k odstranění vyzve.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu „nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“.

Podle § 39 odst. 1 správního řádu „správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li to zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků“. Usnesením o určení lhůty se oznamuje pokračování pouze tomu, komu je určena, popř. i tomu, jehož se jinak přímo dotýká. Uvedené ustanovení poskytuje v použitých případech vyšší formu výzvy k provedení úkonu, a to formu usnesení. Právě v souladu s účelem řízení by bylo v daném případě poskytnutí lhůty, a to rovněž s ohledem na § 4 odst. 2 správního řádu, v němž je zakotvena povinnost správního orgánu v souvislosti se svým úkonem poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonů a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Postup ministra, který rozhodoval o rozkladu, aniž by znal námítky žalobkyně, tak znamená podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť žalobkyni bylo znemožněno reagovat na závěry učiněné správním orgánem prvního stupně. Toto pochybení přitom mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nelze souhlasit ani se závěrem žalovaného, že výzvy k doplnění důvodů rozkladu nebylo v daném případě třeba, pokud sama žalobkyně uvedla, že důvody rozkladu dodatečně doplní. K tomu je možno poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 As 4/2009-53, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě chybějících důvodů odvolání je povinností správního orgánu vyzvat odvolatele k jejich doplnění a stanovit mu k tomu lhůtu a doplnil: „Vzhledem k zákonem stanovenému postupu správního orgánu pak na uvedeném ničem nemění ani žalobcova další nečinnost při doplňování odvolacích důvodů.“

Žalobkyně tak skutečně byla oprávněna očekávat, že bude vyzvána k doplnění důvodů rozkladu a bude jí stanovena k tomuto doplnění lhůta. Na tom nic nemění ani to, že v tomto případě žalobkyně o stanovení lhůty k doplnění důvodů nepožádala a sama inzerovala, že důvody doplní ve lhůtě 15 dnů. Postup správních orgánů, které své zákonné povinnosti nedostály, tak porušily legitimní očekávání žalobkyně a tím ji zkrátily na jejích procesních právech.

Vzhledem ke shora uvedenému soudu nezbylo než žalobě vyhovět, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a proto by jí měla náležet náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Soud ale při projednávání žaloby shledal v souladu s ustanovením § 60 odst. 7 s.ř.s. existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, a proto přistoupil ke zkrácení nákladů požadovaných žalobkyní. Důvody zvláštního zřetele hodné spatřuje soud v tom, že žalobkyně byla zastoupena v řízení před správním orgánem právním zástupcem, advokátem, a proto měla poskytnutá právní pomoc odrážet povinnosti, které advokát ke klientovi má. Jediným důvodem, pro který soud zrušil napadené rozhodnutí, byla skutečnost, že správní orgán nevyzval žalobkyni k doplnění podaného rozkladu. Za této situace ale nelze přehlédnout, že sám právní zástupce žalobkyně v rozkladu uvedl, že jej odůvodní do 15 dnů. Neučinil tak, ačkoliv si jako advokát musel být vědom toho, že je jeho povinností právní službu poskytnout v dostatečné kvalitě a důvody podaného rozkladu uplatnit a uvést. Překvapivé je, že zástupce žalobkyně nevyužil svého práva a rozklad nedoplnil ani po uplynutí lhůty, ani po seznámení se spisem. Naopak zůstal nadále nečinný a v podstatě nečinně vyčkával, zda a popř. jak bude správní orgán reagovat dále. Protože, jak již bylo výše uvedeno, pochybil i správní orgán, když nebyl dostatečně aktivní a žalobkyni k doplnění nevyzval, dospěl soud k závěru, že pochybili oba, jak zástupce žalobkyně, tak i žalovaný, a proto přiznal žalobkyni pouze polovinu požadovaných nákladů.

Náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012 za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby) a dva režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč, polovina z této částky je 2.400,- Kč. Z této částky pak soud vypočetl daň z přidané hodnoty ve výši 21%, neboť zástupce žalobkyně osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 504,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 4.904,- Kč, které uložil žalovanému zaplatit k rukám právního zástupce žalobce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2013

JUDr. Hana Veberová, v.r
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová